

sentlig søges, langt mere end i den Afgang, den aabnede til at anvende legemlig Straf paa den Paagældende, naar han lod sig finde i ny Brøde. En ganske lignende Udvikling har fundet Sted i den preussiske Lovgivning, hvorfra denne Straf er bleven overført i vor. Tabet af den militære Rokarde var der oprindeligt en Vresstraf, og det var først senere, at den sattes i Forbindelse med eller gik op i Nedsettelse i anden Klasse, der betegnede dem, der kunde underkastes Legemsstraf. Men efter at denne sidste var bleven afflasket i den preussiske Hær i Aaret 1848, vedligeholdtes Vresstraffen under Benævnelse af Nedsettelse i anden Klasse, der med Rokardens Tab forbinder de samme Virkninger, som vi ovenfor have antydet, kun at man dertil har føjet, at den Nedsatte, der ikke atter har vundet Ret til at bære Rokarden, altid mister Ret til Invalideforsørgelse og Understøttelse af det civile Fattigvæsen. Man har saaledes i fremmed Land ikke set en uadskillelig Forbindelse mellem denne Straf og Legemsstraffen, og selv hos os maa man sige, at Nedsettelsen i anden Klasse faktisk bestaar som en særlig Straf, uafhængig af Legemsstraffen, idet denne som bekendt i Tiden efter 1848 overmaade sjelden er bleven anvendt, og man ikke destomindre vedblev at benytte Nedsettelsen i anden Klasse. Efter Sagkyndiges Mening har det nu stedse vist sig, at saadan Nedsettelse har havt en meget gunstig Indflydelse paa de Paagældendes Vresfølelse. Det har sjældent været fornødent at bruge den — i Landsthingets Betænkning af 1851 siges det, at under Krigen, da omtrent 40,000 Mand vare i Felten, var det største Antal af Menige i anden Klasse paa en vis Tid omtrent 100 —, men hvor den har været bragt i Anvendelse, har den Nedsatte næsten altid bestræbt sig for ved god Opførsel at gjenvinde sine Foresattes Tillid og saaledes atter at naa op i første Klasse. Under disse Omstændigheder har Udvalget forment, at det turde være betænkeligt at berøve Hæren dette Straffemiddel, og stiller derfor Forslag om at optage det i Loven i det Bæsentlige paa den Maade, hvorpaa det fandtes i Generalauditor Scheels Udcast af 1867. Nedsettelsen vil derefter dels kunne anvendes

som særlig Straf — saaledes har Udvalget i Udcastets specielle Del foreslaet at anvende den ved Forbrydelser, der udspringe af Feighed (jvfr. Endringsforslag til §§ 69 og 70) —, dels om Tillægsstraf, hvor enten Straffen skal fastsættes efter den borgerlige Straffelov og Handlingen anses som værdende i den offentlige Mening, eller hvor den Paagældende, efter i Tjenestetiden flere Gange at have paa draget sig Fængselsstraf, paany gjør sig skyldig i lige Straf, og Krigsretten mener at burde anvende Nedsettelse ved Siden af Fængselsstraf.

Da Straffen efter sit Væsen maa anses som meget søelig, formener Udvalget, at den aldrig bør kunne anvendes uden efter Dom, men dette turde blive tilstrækkeligt antydet derved, at den ikke optages i Udcastets Bestemmelser om Disciplinærmyndigheden i § 196 (Endringsforslag Nr. 24).

Til § 39.

Ligesom Frettesættelse ifølge Udcastets § 196 kan anvendes paa Menige som Disciplinærmiddel, saaledes skønner Udvalget ikke rettere, end at der ogsaa kan være Anledning for Krigsretterne til ved Dom at bringe det i Anvendelse paa Militære af denne Klasse. Man vil saaledes vistnok kunne føle Trang til denne lempelige Straf i saadanne Tilfælde, hvor en Menig har været tiltalt for et Forhold, der fra Begyndelsen fremstillede sig under en strafværdigere Skikkelse, men ved Forhandlingerne for Krigsretten viser sig i et saa mildt Lys, at det ikkun vilde kunne belægges med en kort Tids simpel Arrest, og den Tiltalte nu tilmed muligt allerede i længere Tid har maattet udstaa Baretægtsfængsel. Udvalget foreslaar derfor at lade Udcastets Begrænsning af denne Straf til ikkun at gjælde Officerer og Underofficerer bortfalde (Endringsforslag Nr. 26).

Det staar vistnok i Forbindelse med den omtalte Begrænsning, naar Udcastet bestemmer, at den „af Krigsretten“ kan anvendes som Straf. Bifaldes derfor Udvalgets Anskuelser om, at ogsaa Menige maa kunne dømmes ved Krigsretterne til denne Straf, er der ingen Grund til at bevare Ordene „af Krigsretten“; men selv bortset herfra bør vistnok disse Ord